

בס"ד יום שני כ"ז אב תשס"ו (22/06 אוג')

Hebrew Text: Jonathan Pollard's Letter to the Families of the Captive Soldiers August 22, 2006

תרגום מכתבו של יונתן פולארד למשפחות החטופים

משפחות שליט, רגב וגולדווסר היקרות,

מאז הרגע בו נחטף גלעד ולאחר מכן אלדד ואהוד, אינני יכול להפסיק לחשוב עליהם ועליכם. בכל יום אני מתפלל לבריאותם ולשיבתם המהירה הביתה, יחד עם כל שבויינו ונעדרינו.

אשתי אסתר ואני מזדהים אתכם בכל לבנו וחשים את כאבכם עם כל יום שעובר והבנים אינם שבים הביתה. אף שזה לא קל עבורי לדבר על נושא השבי, אני חש שאני חייב לשתף אתכם במה שבליבי.

ברגע בו שמעתי לראשונה על הצהרתו של ראש הממשלה, אהוד אולמרט, לפיה ישראל לא תסכים להתחיל בשום דיון על הפסקת אש במלחמה נגד החיזבאללה, מבלי שקודם כל יוחזרו אלינו החיילים השבויים שלנו, בניכם האהובים - מייד ידעתי שהיו אלה לא יותר מאשר סתם מילים ריקות.

מדוע?

מכיוון שמלחמה להשבתו של שבוי דורשת עמדה מוסרית. היא דורשת מחויבות לעם, למולדת ולאלוקים. היא דורשת את אותה עמדה מוסרית שנראה לכאורה שמדינת ישראל איבדה כבר לפני שנים רבות.

אינני יכול להצביע על הרגע המדויק שבו שכחה מדינת ישראל את שורשיה המוסריים ואת הערכות ההדדית. אך אני כן יודע שהריקבון המוסרי התגלה כבר לפני 21 שנים, ביום בו נזרקתי משגרירות ישראל בווינגטון היישר לידיהם של שוטרי ה-FBI שחיכו לי בחוץ.

אותו כשלון מוסרי נמשך עד היום ללא תיקון כבר 21 שנה. זו קללה שממשיכה לרבוץ עלינו עד עצם היום הזה. זהו הכישלון המוסרי שהוליד את הפקרתם זכריה באומל, צבי פלדמן, יהודה כץ, גיא חבר, של רון ארד וכן להפקרתו של מדחת יוסוף פצוע בשטח. זהו אותו כשלון מוסרי שהוביל להפקרת והחרבת גוש קטיף ואך לפני ימים ספורים - להפקרתם של כל תושבי צפון המדינה. זהו הכישלון המוסרי שהביא לתרבות של מילים ריקות והבטחות שבורות. תרבות שממשלות ישראל הצליחו להציב לה רף חדש.

המסורת היהודית מלמדת אותנו שלמען הצלתה של נפש אחת, האומה כולה חייבת להיות מוכנה לצאת למלחמה. כך היה כשאברהם אבינו עזב הכל ויצא לקרב נגד ארבעת המלכים וצבאותיהם במטרה להשיג את שחרורו של אחיינו, לוט. כך היה כשהאומה כולה יצאה למלחמה על מנת להשיג את שחרורה של שפחה אחת שגלקחה בשבי. על אחת כמה וכמה כאשר מדובר כאן באחים ובנים שנפלו בשבי בשעה שפעלו בשליחות המדינה ולמען בטחונה.

כאשר אין עמדה מוסרית להשבתו של שבוי, אין רוח ואין נחישות וכתוצאה מכך שום פעולה אפקטיבית אינה מתבצעת. הדבר יוצר וואקום שפוליטיקאים אוהבים למלא במילים ובהבטחות ריקות שיאפשרו להם להמשיך לשמור על כיסאם. דיבורים יפים, ללא מעשים, שלעולם לא יביאו להשבתו של שום שבוי הביתה.

משפחות יקרות, המילים הללו שאני כותב עלולות להיראות כפסימיות, אך למעשה זוהי המציאות הכואבת, בייחוד עבור אלה שעדיין נמצאים בבור השבי. אני חש שאסור לנו להימנע מלומר את הדברים בקול מכיוון שבלי להצביע על שורשי הבעיה פשוט אי אפשר להגיע לפתרון.

קשה לי לומר זאת לכם. אך האמת היא שהמכשול האמיתי להבאתם של גלעד, אלדד ואהוד הביתה איננו מכשול אופרטיבי או פרקטי. בדיוק להיפך. המכשול האמיתי איננו קשור לבעיה ביכולתה של מדינת ישראל לגבש תוכנית פעולה ולהוציא אותה לפועל. למעשה, המכשול האמיתי היחיד לשחרורם של הבנים הוא הכשל המוסרי והיעדרה של הערכות ההדדית.

המכשולים האמיתיים בדרך להשבתם הביתה של שבויינו כמו גם להשגתה של כל מטרה לאומית אחרת מעולם לא היו מכשולים מעשיים או פרקטיים. זאת מכיוון שבכל מהלך ההיסטוריה, כשעם ישראל באמת רצה משהו בכל מאודו ובכל נפשו – תמיד עלה הדבר בידינו. כאשר נכשלנו בהשגת יעדינו הלאומיים, הדבר כמעט תמיד נבע מסיבה אחת בלבד - כשל בעמדה הלאומית-מוסרית שלנו.

לא תמיד זה היה כך.

לפני מספר חודשים ציינו את יום השנה ה-30 ל"מבצע יונתן", פעולת החילוץ המדהימה של בני החטופים שהוחזקו באנטבה. לפני שלושים שנה לא היו בידינו אמצעים טכנולוגיים או ניסיון מעשי שאין בידינו כיום, ובכל זאת הצלחנו והשגנו את שחרורם של אחינו החטופים. המבצע הזה, שזכה לברכת שמיים, מבוסס היה על עמדה מוסרית לפיה עם ישראל איננו נכנע לרשע ובשום פנים ואופן לא יסכים להפקיר את בצרה.

לצערנו, אין זה המצב היום.

איננו יכולים ופשוט אסור לנו לאפשר לתרבות ההפקרה הזו להימשך! עם ישראל חייב למצוא את הכוח הנפשי לעמוד על רגליו ולצאת מייד מהתוהו ובוהו של חוסר המוסריות – ולמצוא את הדרך חזרה אל הערבות ההדדית. אנו מוכרחים להדליק ולתפוס מחדש את הכוח שלנו כעם מאוחד – אחד בשביל כולם וכולם בשביל אחד! אם נצליח, ואני מאמין שאנו יכולים, אז נהיה שוב ראויים לברכת שמיים ולחזרתם הביתה של כל אחינו הנתונים בצרה ובשביה.

יהי רצון שאלוקים יברך את כל עם ישראל ושנזכה לשחרורם המידי של גלעד, אלדד ואהוד יחד עם כל שבויי ונעדרי ישראל! אמן!

באהבה רבה ובברכה
יהונתן פולארד
כלא באטנר, צפון קרוליינה

[See Also: English Text: Jonathan Pollard's Letter to the Families of the Captive Soldiers](#)